

foreløbigt decidere i den; thi, for at det kan afgjøres, om Sagen er moden til endelig Afgjørelse, saa at ikke flere Erklæringer skulle indhentes, maa Ministeriet have sig Sagen forelagt. Deraf vil følge, at de Autoriteter, hvorunder Sagen henhører, maae indsende den, maastee for atter at faae den tilbage, ligesom ogsaa de i Sagen interesserede Parter maae henvende sig til Ministeriet med Andragende om, at det ikke skal beroe ved de Oplysninger, der allerede ere tilstede, men at der skal gives dem Leilighed til yderligere at ytre sig, hvilket naturligviis vil foranledige et skadeligt Ophold. Nu har man troet ved en tredie Paragraph at kunne forhindre den Skade, Loven saaledes kunde stifte. Man har nemlig sagt, at Ministeriet skulde være bemyndiget til at træffe de nærmere formelle Bestemmelser, som maatte være fornødne, for at Loven kan komme til Udførelse. Det forekommer mig, at det er et meget uhenigtsmæssigt Tillæg. Disse formelle Bestemmelser ville komme til at udgjøre Lovforslagets egentlige Kjerne; det er paa dem, det vil komme til at beroe, om Lovens Hensigt skal kunne opnaaes; blive de vel stiftede til at fremme Lovens Hensigt, vil Loven forseile Maalet. Det er Lovens egentlige Realitet, man har bemyndiget Ministeriet til at affatte; det er, som om man vilde sige: vi trænge til den eller den Lov, som vi bemyndige Ministeriet til at give; men jeg troer ikke, at dette er den rette Fremgangsmaade. Udvalget havde, da Sagen sidst forelaa, ytret, at Regjeringen som den, der bedst kunde overse Forholdene, her maatte tage Initiativet med Hensyn til den saakaldte administrative Procedure, der vilde blive at anvende i disse Sager. Regjeringen har nu ikke taget Initiativet, og deraf maatte da følge, at Forslagsstilleren selv maatte frem-

komme med et Forslag i den ommeldte Retning; dette er ikke skeet; Loven, som den nu foreligger, er i saa Henseende aldeles usulfstandig. Jeg troer ikke, at disse saakaldte formelle Bestemmelser kunne betragtes som blot reglementariske, som det kunde overlades Regjeringen at tilføie i et Anhang; thi, som jeg før tillod mig at ansøre, de ere i høj Grad vigtige og udgjøre Lovens egentlige Kjerne. Jeg troer altsaa, at det maa være Lovgivningens Sag at træffe saadanne Bestemmelser, og at det ikke kan overlades Regjeringen at gribe ind i hvad der ikke kan ansees som det blot Reglementariske efter eget Forgodtbefindende. Som den nu foreligger, troer jeg altsaa ikke, at Loven svarer til sin Hensigt. Vi ere ikke komne et Skridt videre, end vi vare i forrige Sæsson; den mindre væsentlige Forandring, Lovforslaget i sin § 2 har modtaget, forekommer mig ikke tilstrækkelig til at opretholde det; det er just de saakaldte formelle Bestemmelser, man trænger til; for de erholdes, troer jeg ikke, man kan have nogen Mening om Loven. Naar Regjeringen ikke vil tage Initiativet, maa det som sagt nærmest paaligge Forslagsstilleren selv at fremkomme med Forslag om de formelle Bestemmelser som integrerende Dele af Forslaget. Det har han ikke gjort, og saalænge han ikke har det, staaer Sagen paa samme Standpunkt som tidligere. I forrige Sæsson vilde man ikke gaae ind paa Forslaget her i Thinget, netop fordi disse Bestemmelser manglede; de mangle endnu, og jeg skønner saaledes ikke rettere, end at Loven ikke bør vedtages i sin nærværende Skikkelse. Jeg skal derfor ikke give den min Stemme; men jeg skal ikke have Noget imod, jeg vil endog finde det rigtigt og sømmeligt, at Lovforslaget gennemgaaer sine tre Behandlinger her i Thinget.